

Poppenkind

Voor Hanna

In verband met de privacy zijn alle personen geanonimiseerd en gefingeerd. Herkenning berust op louter toeval.

Poppenkind

Omdat het nooit mag worden vergeten

CAROLIEN CRAMER

Eerder verschenen:

't Zomerhuys
Thee en Tranen

Poppenkind

Copyright © 2018 C. Cramer

Auteur: Carolien Cramer

www.chezcarolien.nl

Druk: Pumbo.nl

Redactie: Het Zusje

Omslagfoto: C. Dolfing

Foto auteur: Chris van Beek

Vormgeving binnenwerk: Pumbo.nl

Genre: Biografische roman

ISBN: 978-94-6345-215-1

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Woord vooraf

Poppenkind is gedeeltelijk biografisch geschreven en vermengd met fictie. Dit boek is gebaseerd op herinneringen en familieverhalen van J.H. Cats ten tijde van haar jeugd en de Tweede Wereldoorlog in frontstad Nijmegen. Haar aantekeningen en verhalen waren mijn belangrijkste bron bij het tot stand komen van dit boek. Het was bijzonder om tijdens het schrijven deel te mogen uitmaken van het gezin Cats.

Mijn dank aan Hanna is met geen pen te beschrijven.

Carolien Cramer

'Morgen zal het vrede zijn, zal de zon je strelen'

(Marco Borsato)

EERSTE DEEL

Inleiding

Het was een milde, droge en zonloze herfstmorgen. Er waaide een matige wind vanuit het westen die de wolken langzaam voortjoeg. De bomen stonden er kaal bij. Hun blad bedekte de straten en stoepen in de stad. Nat en glibberig verspreidden ze de kruidige geur die bij de herfst en de pasgevallen regen van de afgelopen nacht hoorde.

Hobbelig reed de glimmende zwarte, gehuurde Ford de laatste meters over de gladde straatkeien. In de auto was het warm en benauwd. Door de iets beslagen raampjes zagen ze het imposante gebouw met de brede trap steeds dichterbij komen – het stadhuis van Nijmegen. Het was 4 november 1927.

‘Zeg maar Cor,’ zei hij, toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten en hij zijn hand uitstak. Hij werd niet gauw verliefd, maar op haar was hij het wel al vanaf de allereerste keer dat hij haar zag. Bij het zien van de tengere, liefvallige verschijning, waagde hij de gok; hij stelde zich voor. Zijn blauwgrijze ogen straalden en zijn mond, die werd versierd door een snor, glimlachte doorlopend.

Het was een combinatie die haar deed smelten. ‘Dientje,’ fluisterde ze timide. Ze maakte een kniksje en legde haar hand in die van hem. In haar smalle gezicht priemden twee felblauwe ogen boven een kaarsrecht neusje eigenwijs de wereld in, en haar donkerblonde haar was geknipt volgens de laatste mode – de charleston-look.

Zo leerden ze elkaar begin jaren twintig van de vorige eeuw kennen. Cornelis Cats en Geraldina Helena Dolfing.